

LBRIS

We know
books

L. M. MONTGOMERY

vol. 3

A N N E

Învățătoare în Avonlea

Traducător — Aura Pandele

PRESENCE

ISBN 978-606-8195-62-9

CUPRINS

5	Capitolul 1	Un vecin mânios
20	Capitolul 2	Graba strică treaba
29	Capitolul 3	Domnul Harrison acasă la el
40	Capitolul 4	Părerii diferite
48	Capitolul 5	O învățătoare pe cinste
59	Capitolul 6	Tot soiul și tot felul de bărbați... și femei
75	Capitolul 7	Împărțirea îndatoririlor
84	Capitolul 8	Marilla adoptă gemenii
98	Capitolul 9	O problemă de culoare
108	Capitolul 10	Davy în căutarea palpitantului
123	Capitolul 11	Adevăruri și închipuiri
138	Capitolul 12	O zi ca a lui Iona
149	Capitolul 13	Un picnic de aur
164	Capitolul 14	O primejdie preîntâmpinată
181	Capitolul 15	Începutul vacanței

Un vecin mânios

Într-o după-amiază calduroasă de august, o fată înaltă și subțirică, în vârstă de „șaisprezece ani și jumătate,” cu ochii cenușii și serioși și cu părul de o culoare despre care prietenii spuneau că ar fi castaniu, se așezase pe lespede roșiatică din pragul larg al unei case de pe Insula Prince Edward, cu hotărârea de nestrămutat de a analiza cât mai multe versuri din Virgiliu.

Însă o astfel de după-amiază de august – când o pâclă azurie învăluia văile cu grâne, iar un vânticel sufla jucăuș printre plop și printre mândrețea de maci ce alcătuiau un dans înflăcărat în jurul pâcului întunecat de puieți de brad din colțul livezii de cireși – era mai potrivită pentru visare, decât pentru studierea limbilor moarte. Curând, fără a băga de seamă, volumul de Virgiliu alunecă pe pământ, iar Anne, cu bărbia proptită în mâinile împreunate și cu privirea ațintită asupra minunatelor nori pufoși ce se înălțau asemenea unui munte semeț și alb chiar deasupra casei domnului J.A. Harrison, se afla departe, într-o lume încântătoare, în care o anume profesoară săvârșea o lucrare

grozavă, modelând viețile viitorilor oameni de stat și insuflând în mințile și în inimile cele tinere năzuințe înalte și nobile.

Fără îndoială, dacă ar fi fost să privești numai realitatea – ceea ce, trebuie să recunoaștem, Anne arareori o făcea, și asta doar dacă era nevoită –, în școala din Avonlea nu părea să existe prea mult material care să promită ivirea unor celebrități. Nu se știe însă niciodată ce s-ar putea întâmpla dacă o profesoară și-ar folosi înspre bine puterea sa de înrăurire asupra copiilor. Anne idealiza într-o oarecare măsură ce ar putea izbuti să facă o profesoară dacă ar ști măcar cum să pună problema. Se afla în mijlocul unei scene încântătoare, patruzeci de ani mai târziu, alături de un personaj celebru – pentru ce anume avea să fie celebru rămăsese încă într-o ușoară ceață, însă Anne se gândea că ar fi și mai frumos dacă ar fi un președinte de colegiu ori vreun premier canadian –, care se înclină adânc înaintea mâinii ei îmbătrânite, incredințându-se că ea fusese cea dintâi care îi stârnise năzuințele și că tot succesul vieții sale se datora învățăturii pe care i-o insuflase cu multă vreme în urmă la școala din Avonlea. Această dulce reverie a fost spulberată de ceva foarte neplăcut:

O năzdrăvană vacuță Jersey străbătu cu iuțeală ulița, iar cinci secunde mai târziu sosi în urma ei și domnul Harrison – deși cuvântul „sosi” este prea blând pentru a descrie felul în care a dat buzna în grădină.

Fără a mai aștepta să i se deschidă poarta, sări gardul și se proțăpi furios înaintea Annei, care se ridicase în picioare și îl privea oarecum buimăcită. Domnul Harrison era noul vecin din partea dreaptă, cu care nu făcuse încă cunoștință, cu toate că îl întâlnise o dată sau de două ori.

La începutul lui aprilie, înainte ca Anne să se fi întors de la Queen's, domnul Robert Bell, a cărui fermă se învecina în partea dinspre apus cu cea a familiei Cuthbert, își vânduse proprietatea și se mutase la Charlottetown. Ferma lui fusese cumpărată de un oarecare domn J.A. Harrison, al cărui nume împreună cu faptul că era de loc din New Brunswick erau singurele lucruri care se cunoșteau despre el. În mai puțin de o lună de când locuia în Avonlea își câștigase faima de om ciudat – cam „sucit,” după cum zicea doamna Rachel Lynde. Doamna Rachel spunea întocmai ceea ce gândea – după cum vă amintiți cei care ați făcut deja cunoștință cu ea. Domnul Harrison era, fără îndoială, diferit de ceilalți oameni și, după cum toată lumea știe, aceasta este trăsătura de capătăi a unui om sucit.

Mai întâi de toate, se îngrijea singur de gospodărie și spusese răspicat înaintea tuturor că nu avea trebuință de slujnice netoate în casa sa. Femeile din Avonlea și-au luat revanșa povestind lucruri înspăimântătoare despre felul în care se gospodărea și își gătea. Îl tocmise pe micul John Henry Carter de la White Sands, care fusese și

cel ce stârnise aceste bârfe. În primul rând, în casa domnului Harrison nu era rânduie o oră anume pentru a servi masa. Domnul Harrison „îmbuca” câte ceva când îi era foame, iar dacă John Henry se afla prin preajmă, venea și el să guste. Dacă nu, trebuia să aștepte până când avea să i se facă din nou foame domnului Harrison. Tânărul mărturisea cu mâhnire că ar fi pierit de foame dacă n-ar fi mers duminica acasă, unde mânca pe săturate, și dacă mama lui nu i-ar fi dat mereu câte un coș cu de-ale gurii, pe care să-l ia cu el în fiecare luni dimineată.

Cât privește spălatul vaselor, domnul Harrison nu se sinchisea de acestea decât dacă se ivea vreo duminică ploioasă. Atunci se apuca și le spăla pe toate deodată în butoiul cu apă de ploaie, după care le lăsa afară la uscat.

Pe lângă asta, domnul Harrison era și „zgârcit.” Când i s-a cerut să contribuie la salariul părintelui Allan, a spus că așteaptă să vadă mai întâi ce va câștiga de pe urma predicilor acestuia – nu se învoia să cumpere vrabia de pe gard. Când doamna Lynde a mers să-i ceară un ajutor pentru misionarism – și pentru a arunca „întâmplător” și o privire în casa domnului Harrison –, acesta îi zise că printre femeile bătrâne și bârfitoare din Avonlea sunt mai mulți păgâni ca oriunde și că ar ajuta cu bucurie să se facă misiune în rândul lor, dacă ea însăși s-ar fi îngrijit de această lucrare. Doamna Rachel plecă și trase concluzia că era o mare ușurare pentru biata

doamnă Robert Bell că de multă vreme se afla în mormânt, căci i s-ar fi frânt inima la vederea casei sale cu care atât de mult îi plăcea să se mândrească.

— Păi, ea freca podeaua bucătăriei o dată la două zile! zise mâhnită doamna Lynde către Marilla Cuthbert. De-ai vedea în ce stare este acum! A trebuit să-mi țin ridicate poalele fustei în timp ce pășeam.

În cele din urmă, domnul Harrison avea un papagal care se numea Ginger. Nimeni din Avonlea nu mai ținuse vreodată un papagal. Prin urmare, lucrul acesta nu era socotit prea onorabil. Și încă ce papagal! Dacă ținem seamă de cele spuse de John Henry Carter, nu s-a mai văzut vreodată o pasăre mai mârșavă: groaznic mai înjura! Doamna Carter și-ar fi retras de îndată fiul din slujbă dacă ar fi fost sigură că-i va găsi un alt loc de muncă. Pe lângă asta, într-o zi, pe când se apropiase prea mult de colivie, Ginger îl ciupise de ceafă pe John Henry. Doamna Carter le arăta tuturor semnul atunci când nenorocosul ei fiu venea duminica acasă.

Toate acestea trecură fulgerător prin mintea Annei, în vreme ce domnul Harrison stătea înaintea ei fără grai, părând că se îneacă de furie. Nici măcar atunci când era cel mai binedispus, domnul Harrison nu putea fi socotit drept un bărbat chipeș. Era scund, gras și chel, iar acum, când avea fața roșie de mânie și ochii albaștri bulbucăți, aproape ieșind din orbite, Anne gândi că era chiar cea mai slută persoană pe care o văzuse vreodată.

Domnul Harrison își recăpătă dintr-odată glasul:

— Nu mai pot răbda situația asta! spuse el improșcând cu salivă. Nici măcar o zi în plus! Ai înțeles, domnișoară? Măi să fie, este pentru a treia oară, domnișoară... A treia oară! Răbdarea a încetat să mai fie o virtute pentru mine, domnișoară! Am avertizat-o pentru ultima oară pe mătușa dumitale să nu mai îngăduie să se întâmple asta... Dar ea a lăsat-o... A lăsat-o... Ce vrea să însemne asta?! Asta este ceea ce vreau să știu! De asta mă aflu aici, domnișoară!

— Vreți să-mi explicați care vă e necazul? întreabă Anne cu un aer cât mai demn cu putință. În ultima vreme exersase de mai multe ori această ținută, pentru a o avea pregătită la începutul școlii. Nu părea însă să aibă vreun efect asupra mâniosului domn J.A. Harrison.

— Care-i necazu'? Chiar cred că e destul necaz! Nenorocirea este că iar am găsit vaca aia a mătușii dumitale în lanul meu de ovăz acum nici jumătate de ceas. Și este pentru a treia oară, ia aminte! Am găsit-o acolo și marțea trecută, și ieri. Am venit și i-am spus mătușii dumitale să nu se mai repete, și uite că *iar* s-a întâmplat! Unde este mătușa ta, domnișoară? Vreau s-o văd doar pentru o clipă și să-i spun ce am pe suflet... Ce are pe suflet J.A. Harrison, domnișoară!

— Dacă vorbiți despre domnișoara Marilla Cuthbert, dânsa nu-mi este mătușă. Pe lângă asta,

este plecată la East Grafton pentru a-și vizita o rudă îndepărtată care este foarte bolnavă, răspunse Anne cu tot mai multă demnitate în vorbă. Îmi pare foarte rău că vaca mea a intrat în lanul dumneavoastră de ovăz... De fapt, este vaca *mea*, nu a domnișoarei Cuthbert. Matthew a cumpărat-o de la domnul Bell acum trei ani, pe când era doar o vițică, și mi-a dăruit-o mie.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar scuzele n-or să îndrepte cu nimic lucrurile! Mai bine ai merge să vezi ce prăpăd a făcut animalul în ovăzul meu... L-a călcat în picioare de la mijloc până spre margine, domnișoară.

— Îmi pare foarte rău! zise din nou Anne cu hotărâre. Dar poate că de-ar fi fost gardul dumneavoastră într-o stare mai bună, Dolly n-ar fi putut intra. E partea dumneavoastră de gard care desparte lanul de ovăz de pășunea noastră și chiar ieri am băgat de seamă că nu e într-o stare prea bună.

— Gardul meu este foarte bun! se răsti domnul Harrison mai mânios ca oricând în acest război pe care-l purta în țara inamicului. Nici măcar zidul unei închisori n-ar putea împiedica o asemenea vacă împielită să intre pe ogorul meu. Și-ți pot spune, smicăraie roșcovană, că dacă vaca este a ta, după cum zici, mai bine ți-ai petrece vremea păzind-o să nu intre în lanurile vecinilor, decât să stai aici și să citești romane! spuse, aruncând o privire tăioasă asupra nevinovatului volum de

Virgiliu cu coperti cafenii, ce se afla la picioarele Annei.

În acel moment, pe lângă părul Annei – care dintotdeauna fusese un subiect delicat pentru ea –, mai era și altceva roșu.

– Mai bine să am părul roșcat, decât să nu am deloc, afară de câteva șuvițe în jurul urechii! se aprinse Anne.

Săgeata își lovi ținta, căci domnul Harrison se necăjea foarte tare pentru faptul că era pleșuv. Se înecă din nou de mânie și nu putu decât să se zgâiască mut la Anne, care, recăpătându-și stăpânirea de sine, adăugă profitând de avantajul câștigat:

– Vă pot îngădui ieșirea, domnule Harrison, pentru că am o imaginație bogată. Îmi închipui cât de neplăcut trebuie să fie să găsești o vacă în lanul tău de ovăz, așa că nu vă voi purta niciun fel de pică pentru lucrurile pe care mi le-ați spus. Vă promit că Dolly n-o să mai intre niciodată pe ogorul dumneavoastră. Vă dau cuvântul meu de onoare în privința *aceasta*!

– Ei bine, ai grijă să nu se mai întâmple, mormăi domnul Harrison pe un ton ceva mai liniștit. Se îndepărtă totuși tropăind mânios, și Anne îl auzi bombănind, până când ecoul glasului său se stinse.

Anne străbătu curtea cu mintea foarte răvășită și închise în țarc vaca cea neastâmpărată.

„Nu mai are cum să iasă decât dacă dă rămă cu totul gardul, cugetă ea. Acum pare destul de

liniștită. Cred că i s-a aplecat de la atâta ovăz. Mi-aș fi dorit să i-o vând domnului Shearer săptămâna trecută, atunci când mi-a propus el, dar m-am gândit că ar fi mai bine să așteptăm târgul de animale, ca să le dăm pe toate împreună. Cred că domnul Harrison este, într-adevăr, cam sucit. Fără îndoială, *el* nu are nimic dintr-un suflet pereche.”

Anne era mereu cu ochii în patru în căutarea sufletelor pereche.

Pe când Anne se îndrepta către casă, Marilla Cuthbert intră în curte, și, zărind-o, alergă să pregătească ceaiul. În timp ce serveau ceaiul, au discutat și problema văcuței.

– Voi fi liniștită abia după ce se va sfârși târgul de animale, zise Marilla. Este o prea mare răspundere să ținem atâtea animale, atâtea vreme cât nu avem niciun alt ajutor de nădejde, afară de Martin, pe care nu te poți bizui. Încă nu s-a întors, deși mi-a făgăduit că neîndoios se va înapoia în noaptea care a trecut, dacă îi voi da liber o zi pentru a merge la înmormântarea mătușii lui. Nu știu câte mătuși o fi având, căci este a patra care a răposat de când s-a angajat aici, acum un an. Am să fiu mai mult decât mulțumită după ce vom strânge recolta, iar domnul Barry va prelua ferma. Vom fi nevoite s-o ținem pe Dolly închisă în țarc până se va întoarce Martin, căci trebuie dusă la pășunea din dos, unde gardurile trebuie reparate. Zău așa, e plină lumea de necazuri, după cum zice Rachel! Iată, biata Mary Keith trage să moară și cine știe

ce se va alege de cei doi copii ai ei!? Are un frate în Columbia Britanică căruia l-a scris despre ei, dar nu a primit încă niciun răspuns.

— Cum sunt copiii? Câți ani au?

— Șase ani împliniți. Sunt gemeni.

— O, întotdeauna m-au interesat în mod deosebit gemenii, de când am stat la doamna Hammond, care avea atât de mulți, zise Anne cu însuflețire. Sunt drăguți?

— Chiar nu mi-am putut da seama... Erau mult prea murdari. Davy era afară și făcea plăcinte de noroi, iar Dora a ieșit să-l cheme înăuntru. Davy a împins-o cu fața în cea mai mare plăcintă, iar apoi, pentru că fetița a început să plângă, s-a băgat și el în noroi și a început să se bălăcească, ca să-i arate că n-are de ce să plângă. Mary mi-a zis că Dora este de fapt un copil foarte cuminte, dar Davy este năzdrăvan și mereu pus pe șotii. Am putea spune că nu a avut niciodată parte de educație. Tatăl lui a murit pe când el era doar un bebeluș, și de atunci Mary e tot bolnavă.

— Mereu mă mâhnesc pentru copiii care nu au primit educație, zise Anne cu seriozitate. Știi că nici eu n-am avut parte de educație până a mă primi voi. Nădăjduiesc că se va îngriji unchiul lor de ei. Dar care este mai exact gradul de rudenie dintre tine și doamna Keith?

— Cu Mary? Niciuna. Soțul ei era văr de-al treilea cu noi. Uite că vine doamna Lynde! Mă așteptam să urce la noi, ca să afle vești despre Mary.

— Să nu-i spui de domnul Harrison și de vacă! o rugă Anne.

Marilla îi făgădui că nu-i va zice, dar în zadar, căci nici nu se așeză bine doamna Lynde, că și începu:

— Astăzi, când mă întorceam de la Carmody, l-am zărit pe domnul Harrison gonind vaca voastră Jersey din lanul de ovăz. Părea destul de nervos. A făcut tărăboi mare?

Amuzate, Anne și Marilla schimbară pe furiș câteva zâmbete. Puține lucruri din Avonlea îi scăpau doamnei Lynde. Chiar în dimineața acelei zile, Anne spusese: „Și-n miez de noapte de te-ai duce în camera ta, și ai închide ușa, ai trage obloanele și ai strănuta, doamna Lynde te-ar întreba a doua zi cum te mai simți cu răceala.”

— Cred că a făcut, recunoscui Marilla. Eu am fost plecată. I-a spus Annei ce avea pe suflet.

— După părerea mea, este un om foarte neplăcut, zise Anne clătinându-și plină de nemulțumire capul său roșcat.

— Nimic mai adevărat! încuviință doamna Rachel. Știam eu că vom da de bucluc dacă domnul Robert Bell își va vinde proprietatea unui om din New Brunswick. Mă întreb ce se va alege de Avonlea cu atâția oameni ciudați care dau năvală. În curând nu vom mai putea dormi în siguranță în paturile noastre.

— De ce? Ce alți străini mai vin? întrebă Marilla.

— N-ai aflat? Mai întâi, o oarecare familie Donnells, care a închiriat vechea casă a lui Peter